

ALMANAHUL MEDIULUI 2013

publicație anuală de informare în domeniul mediului

acad. CRISTIAN HERA	5	Cuvânt înainte
EMILIAN M. DOBRESU	6	Conferința de la Rio
GEORGE CARACAȘ	113	Noul acord privind schimbările climatice
CONSTANTIN I. MILICĂ	29	Convenția Ramsar asupra zonelor umede
ALINA POPA	32	Vinul și virtuțile sale teapetice
ECATERINA BALICA, ANCA VELICU	46	Băutura miraculoasă
	55	Dosar Roșia Montană. Consecințele strămutării și relocării populației
GHEORGHE MANEA	71	Hazard, risc și vulnerabilitate (II)
NARCIS IORDACHE	94	Cine are nevoie de aurul de la Roșia Montană
ILIE MUȘAT	99	Pădurea și mediul (II)
OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV	121	Citatul lunii
NINA MUȘAT	118	Speciile vii
CRISTINA LICA	123	Top 10 produse presupuse a fi cancerigene
EUGEN DELCEA	125	2012 este anul selecției spirituale
ADRIAN PETICILĂ,	129	Sfinții și plantele lor de leac
OANA VENAT DUMITRIU		
MIHAELA PAVNUȚESCU	133	Usturoiul, antibioticul dăruit de natură
MARIA TIMUC	136	Uimitorul bărbat care a trăit 250 de ani
CONSTANTIN NICOLESCU,	138	Valorificare unui produs agricol depreciat în context cu protecția mediului
ALEXANDRU MARINESCU,		
ANA-MARIA NICOLESCU,		
ALINA-ELENA NICOLESCU		
ROȘIA MONTANĂ	74	Roșia Montană. Comunicatul Academiei Române
	76	Declarația comună a 77 ONG-uri maghiare din Transilvania
	80	Roșia Montană în patrimoniul UNESCO
	82	Roșia Montană: Ce nu știați
	83	De la Roșia Montană la Kandahar
	84	Roșia Montană. Fragment din poziția revistei Economistul
	85	Roșia Montană. Tabăra de solidaritate internațională
	86	Roșia Montană. Dezbateră continuă
SĂNĂTATE	25	Virtuțile terapeutice ale bicarbonatului de sodiu
	35	Cele mai sănătoase 100 de alimente
	38	42 de sfaturi pentru 100 de ani
	42	Ochii - exerciții simple și eficiente
	104	Rețete miraculoase cu usturoi
	111	38 sfaturi cotidiene
	112	11 sfaturi pentru o minte clară
	135	Uleiul de oregano, antibiotic natural

DIVERSE

14	Breviar ecologic
23	Breviar științific
91	Breviar parapsihologic
33	Ceașca de cafea
45	Cel mai fericit om
87	Antenele HAARP din Dobrogea
93	Copacul vieții
102	Cum funcționează instituțiile europene
103	Aforismele cinicului
117	Școli pentru un viitor verde
142	Zodiac. Ce floare ești?
144	Umorul lui Woody Allen

CONFERINȚA DE LA RIO

Așteptări care nu se confirmă

Respect pentru oameni și cărți

Emilian M. Dobrescu

Prima Conferință ONU asupra problemelor mediului

Prima Conferință mondială în domeniul protecției mediului a avut loc la Stockholm (Suedia), fiind numită de aceea și primul summit asupra problemelor Pământului. La această Conferință au participat 118 state, cele mai multe reprezentate la nivel înalt.

Ordinea de zi a Conferinței a cuprins: planificarea și gestionarea așezărilor umane în vederea asigurării calității mediului înconjurător; gestionarea resurselor naturale ale mediului; dezvoltarea mediului; aspecte educative, sociale și culturale ale problemelor de mediu.

Cel mai important document adoptat în cadrul Conferinței a fost *Declarația asupra mediului înconjurător*, care cuprinde 26 de principii privind drepturile și obligațiile în acest domeniu, valabile și astăzi.

Un alt document în cadrul Conferinței a fost *Planul de acțiune privind mediul înconjurător*, care cuprinde 109 recomandări adresate statelor pentru protecția mediului. Ziua de 5 iulie a fost proclamată "Ziua Mondială a Mediului Înconjurător".

Conferința de la Rio, ediția I

Ziua Mondială a Mediului din anul 1992 a fost marcată de cea de-a doua Conferință a Națiunilor Unite pentru Mediu și Dezvoltare de la Rio de Janeiro (Brazilia), la care au participat 189 de state, 115 dintre ele fiind reprezentate la nivelul cel mai înalt al președinților țărilor respective. Conferința de la Rio a fost denumită și Conferința Mediului sau Conferința Mileniului 2; la ea au participat și 182 de miniștri ai mediului sau similarii lor, șefii celor 27 organisme specializate ONU, 33 organisme interguvernamentale și peste 300 de ONG-uri, fiind cea mai mare conferință ce a avut loc vreodată pe Pământ.

Scopul Conferinței a fost acela al elaborării de strategii și măsuri care să contribuie la combaterea degradării mediului înconjurător în toate țările, în contextul dezvoltării durabile a mediului. Ediția din 1992 a Conferinței de la Rio a constituit un eveniment de o importanță indiscutabilă pentru că, printre altele, a presupus peste doi ani de tratative intense pentru pregătirea ei, implicând

ca participare cvasitotalitatea statelor planetei și un număr de peste 2.400 de reprezentanți ai ONG-urilor din statele respective.

Conferința s-a încheiat cu adoptarea unei Convenții pentru conservarea diversității biologice, utilizarea rațională a componentelor acestei diversități, împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor ce reies din utilizarea resurselor genetice, accesul la resursele genetice prin transfer adecvat de tehnologii relevante. Convenția stipula dreptul suveran al statelor de a-și exploata propriile resurse în funcție de politicile lor de mediu. România a semnat această convenție la 5 iunie 1992 și a ratificat-o la 13 iulie 1994.

Cu aceasta ocazie, pe plan internațional, a fost recunoscută oficial necesitatea de a integra dezvoltarea economică și protecția mediului în obiectivele privind dezvoltarea durabilă și s-a afirmat importanța, în continuă creștere, a dreptului internațional al mediului, ca mecanism de codificare și pro-

movare a dezvoltării durabile. În urma conferinței au rezultat două documente de maximă importanță, care au jalonat dezvoltarea omenirii în ultimele două decenii: Declarația de la Rio, conținând 27 de principii de acțiune și Agenda 21, care constituie un plan de acțiune pentru dezvoltarea durabilă, cu începere din secolul al XXI-lea, plan concretizat în 40 de capitole destinate unor domenii de programe specifice, structurate în termenii bazei de acțiune, obiectivelor de realizat, activităților care trebuie efectuate și modalităților de implementare.

Urmările primei Conferințe de la Rio

A fost înființat un nou organism internațional al ONU, menit a pune în aplicare conceptul de dezvoltare durabilă, organism denumit Comisia ONU pentru mediu și dezvoltare, recunoscându-se faptul că ameliorările mediului sunt dependente, mai ales, de schimbările economice și sociale și nu pot fi realizate doar prin investiții locale. Pentru implementarea noilor concepte și luarea unor decizii concrete au fost organizate conferințe internaționale regionale, cum a fost cea pentru Asia de Sud-Est sau Conferința ministerială „Un mediu pentru Europa”, care a avut loc în aprilie 1993, la Lucerna (Elveția). Raportul acesteia, intitulat Programul de acțiune pentru protecția mediului în Europa Centrală și de Est,

Declarația asupra mediului

Înconjurător cuprinde 26 de principii privind drepturile și obligațiile în acest domeniu, valabile și astăzi

cuprinde o radiografie a stării mediului în cele 19 țări central și est-europene, precum și un program detaliat de măsuri pe care trebuie să le ia toate țările vizate, de la ameliorarea directă a factorilor de mediu (aer, apă, sol, subsol) și până la reforma politicilor și a concepțiilor economice. Raportarea celor realizate s-a făcut la conferințele următoare, din 1995

- de la Sofia (Bulgaria) și la cea din 1998 - de la Aahurs (Danemarca).

Summitul de la Rio a generat, de asemenea, o serie întreagă de reacții pozitive, incluzând demararea a numeroase inițiative pentru implementarea Agendei 21 la nivel local și a reorientării politicii de protecție a mediului. În același an - 1992, în multe state ale planetei s-au înființat comisii naționale pentru dezvoltare durabilă și s-au întocmit strategii pentru dezvoltare durabilă. În ciuda acestor consecințe pozitive, obiectivul global al Agendei 21, care a făcut apel la o schimbare radicală a sistemelor de valori convenționale dominante existente și a proceselor instituționale, nu a putut fi atins.

După Rio, guvernele, organizațiile internaționale, autoritățile locale, oamenii de afaceri, grupările cetățenești și unele persoane fizice au depus eforturi pentru atingerea dezvoltării durabile. Agenda 21 rămâne un document de referință pe termen lung cu privire la echilibrarea nevoilor economico-sociale și a potențialului resurselor și ecosistemelor Pământului.

Evaluarea progresului realizat la cinci ani de la Conferința de la Rio s-a realizat într-o Conferință organizată sub auspiciile ONU la New York - Earth Summit+5, în iunie 1997, care a evidențiat o serie de deficiențe, legate în particular de echitatea socială și săracie. Aceste aspecte au fost evidențiate prin: reducerea asistenței oficiale acordate pentru dezvoltare și creșterea datorilor internaționale; eșecul îmbunătățirii transferului

de tehnologie, construcției capacităților pentru participare și dezvoltare; eșecul coordonării instituționale și incapacitatea de a reduce nivelurile excesive de producție și de consum. Ca urmare, s-a făcut apel la ratificarea, întărirea și implementarea mai fermă a acordurilor și convențiilor internaționale privind mediul și dezvoltarea.

10 ani de la Conferința de la Rio

Summitul Națiunilor Unite privind Dezvoltarea Durabilă, care a avut loc la Johannesburg în perioada 26 august – 6 septembrie 2002, a reunit 104 conducători ai statelor lumii, 44 delegații la nivel ministerial din alte state ale lumii și a avut ca principale rezultate Declarația de la Johannesburg privind dezvoltarea durabilă și Planul de implementare a Summitului mondial privind dezvoltarea durabilă. Cea de-a treia Conferință mondială a ONU asupra mediului a dat la iveală dispute adânci privind atitudinea generică față de mediu între delegațiile SUA și Chinei, în legătură cu Protocolul de la Kyoto privind încălzirea globală pe planetă și consecințele acestui fenomen climatic.

Summitul de la Johannesburg a reafirmat dezvoltarea durabilă ca pe un element central al agendei internaționale

și a dat un nou impuls pentru aplicarea practică a măsurilor globale de luptă împotriva sărăciei și pentru protecția mediului. S-a aprofundat și întărit înțelegerea conceptului de dezvoltare durabilă, în special prin evidențierea im-

Guvernele au reafirmat un domeniu de obligații și ținte concrete de acțiune pentru realizarea obiectivelor de dezvoltare durabilă.

portantelor legături dintre sărăcie, mediu și utilizarea resurselor naturale. Guvernele au căzut de acord și au reafirmat un domeniu de obligații și ținte concrete de acțiune pentru realizarea obiectivelor de dezvoltare durabilă.

Prin Declarația de la Johannesburg s-a asumat responsabilitatea colectivă pentru progresul și întărirea celor trei piloni interdependenți ai dezvoltării durabile: dezvoltarea economică, dezvoltarea socială și protecția mediului la nivel local, național, regional și global.

Prin Planul de implementare s-a urmărit aplicarea de măsuri concrete la toate nivelurile și întărirea cooperării internaționale, în baza responsabilităților comune, dar diferențiate, exprimate în Principiul 7 al Declarației de la Rio și integrarea celor trei piloni ai dezvoltării durabile. În acest sens, eforturile sunt cu precădere axate pe: eradicarea sărăciei; modificarea modelelor de producție și consum; protejarea sănătății, protejarea și managementul bazei de resurse naturale pentru dezvoltarea economică și socială.

Un important progres l-a constituit sprijinul pentru înființarea unui fond de solidaritate mondială pentru eradicarea sărăciei. De asemenea, opiniilor societății

civile li s-a dat o importanță deosebită, ca recunoaștere a rolului esențial al societății civile în implementarea dezvoltării durabile și promovarea de parteneriate.

Conferința de la Rio. Ediția a II-a

Conferința Națiunilor Unite pentru Dezvoltare Durabilă, Rio+20 se va desfășura la Rio de Janeiro, în perioada 4-6 iunie 2012, pentru a marca a 20-a aniversare a primei conferințe. Cele 2 teme majore ale Conferinței din 2012 sunt Economia verde în contextul dezvoltării durabile și eradicării sărăciei, precum și Cadrul instituțional privind dezvoltarea durabilă.

În acest nou mandat al Comisiei ONU pentru mediu și dezvoltare vor fi pregătite deciziile privind politicile globale în domeniul celor cinci grupuri tematice: Chimicale, Minerit, Transport, Managementul deșeurilor, Cadrul pe 10 ani al Programelor privind Consumul și Producția Durabile, decizii discutate și în cadrul celei de a 19-a sesiuni a Comisiei ONU pentru Dezvoltare Durabilă din mai 2011. Sesiunea de negocieri a fost dificilă, în special privind Cadrul pe 10 ani al Programelor referitoare la Consumul și Producția Durabile.

Este planificată înființarea unui fond de solidaritate mondială pentru eradicarea sărăciei

Țara noastră a deținut prin ministrul mediului, până în mai 2011, funcția de președinte al acestei Comisii reușind să echilibreze anumite sensibilități și să aducă la un numitor comun păreri contrare, în vederea obținerii unor decizii și recomandări politice orientate spre implementarea publică. Grație acestui mod de acțiune România a rămas în memoria comunității internaționale ca un stat care începe să aibă un rol important în stabilirea liniilor politice în domeniul dezvoltării durabile la nivel global.

Românii și Conferința de la Rio 2012

Pe 10 octombrie 2011, o delegație a României a participat la conferința ministerială „Schimb de bune practici privind Economia verde în contextul Rio+20”, organizată la Varșovia, de către Președinția poloneză a Uniunii Europene. Conferința a avut scopul de a crea un dialog între miniștrii din țările membre UE și principalii actori globali ai procesului de negociere (SUA, China, Brazilia, Canada, Japonia, Africa de Sud) și a contribuit, de asemenea, la pregătirea Conferinței ONU privind Dezvoltare Durabilă din iunie 2012.

La 25 noiembrie 2011 a fost lansat și în Republica Moldova, procesul național de pregătire a Conferinței pentru dezvoltare durabilă de la Rio, din 2012. La manifestările organizate cu acest prilej s-au trecut în revistă realizările curente și perspectivele Republicii Moldova în promovarea dezvoltării durabile, reducerea sărăciei, promovarea economiei verzi și protecția mediului.

Conferința de la Rio din 2012 reprezintă o oportunitate istorică pentru a reînnoi angajamentul politic față de dezvoltarea umană, a evalua progresele obținute în ultimii ani și lacunele existente în realizarea deciziilor stabilite de cele mai importante reuniuni privind dezvoltarea durabilă. Conferința ONU privind Dezvoltarea Durabilă, „Rio+20”, la care țările planetei vor fi reprezentate la cel mai înalt nivel (președinți și prim-miniștri), va aborda subiecte ce țin și de întărirea rețelei instituționale locale, regionale și mondiale pentru promovarea dezvoltării durabile.

Libris.RO Convenția Ramsar asupra zonelor umede

George Caracaș

Scurtă istorie

Chemarea inițială pentru o convenție internațională asupra zonelor umede a venit în 1962 în timpul unei conferințe, parte a Proiectului MAR, un program stabilit în 1960 axat pe problema dispariției foarte rapide a zonelor umede din Europa, având ca rezultat declinul numărului păsărilor de apă.

Conferința MAR a fost organizată de Luc Hoffman, cu participarea Biroului internațional de cercetare a păsărilor de apă (acum Wetlands International) și a actualului Birdlife și s-a desfășurat în Franța între 12-16 noiembrie 1962.

În următorii 8 ani, s-a dezvoltat un text al convenției prin intermediul unor întâlniri tehnice internaționale (St. Andrews, 1963; Noordwijk, 1966; Morges, 1967; Viena, 1969; Moscova, 1969; Espoo, 1970), ținute sub egida IWRB, ghidate de prof. G. V. T. Matthew, împreună cu guvernul Olandei. Inițial, Convenția s-a axat pe protecția păsărilor de apă prin crearea unei rețele de refugii, dar pe măsură ce textul evolua, în special datorită consultantului Cyrille de Klem, s-a evidențiat potențialul zonelor umede.

La întâlnirea internațională organizată de Eskander Firouz, Directorul departamentului de vânătoare și pescuit din Iran, desfășurată în localitatea Ramsar din același stat, textul a fost adoptat la 2 februarie 1971 și semnat de către cele 18 națiuni în ziua următoare. Convenția a intrat în vigoare în decembrie 1975, la primirea de către UNESCO, depozitarul convenției, a celui de-al 7-lea instrument de acceptare sau ratificare a Convenției, care a venit din Grecia. Convenția și-a celebrat cea de a 25-a aniversare în 1996, iar acum are Părți Contractante din toate regiunile globului. Este singurul tratat global care se axează pe un ecosistem specific, iar numărul țărilor membre acoperă toate zonele geografice ale planetei.

Misiunea Convenției Ramsar

Inițial, convenția s-a numit Convenția asupra Zonelor Umede de Importanță Internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice, fiind un tratat interguvernamental ce asigură cadrul de lucru pentru acțiuni naționale și cooperare internațională pentru conservarea și utilizarea înțeleaptă a zonelor umede și a resurselor lor.

Convenția recunoaște interdependența omului cu mediul său înconjurător, considerând funcțiile ecologice fundamentale ale zonelor umede ca regulatoare ale regimului apelor, ca habitate ale unor flore și faune caracteristice și, mai ales, ale păsărilor de apă. Convenția Ramsar subliniază că zonele umede constituie o resursă de mare valoare economică, naturală, științifică și recreativă, a căror dispariție ar fi ireparabilă și încearcă să propună căile pentru prezent și viitor, de evitare a degradărilor progresive aduse zonelor umede și de dispariție a acestor zone, recunoscând că păsările de apă în migrațiile lor sezoniere, pot traversa frontiere și trebuie, în consecință, să fie considerate ca o resursă internațională. Convenția asigură cadrul pentru conservarea zonelor umede, a florei și faunei prin conjugarea politicilor naționale pe termen lung cu acțiunea internațională constantă.

Misiunea Convenției Ramsar este conservarea și utilizarea înțeleaptă a zonelor umede prin acțiuni locale, naționale și cooperare internațională, ca o contribuție pentru atingerea dezvoltării durabile. Cele 21 de obiective operaționale ale Convenției Ramsar sunt:

1. Inventariere și evaluare;
2. Politici și legislații;
3. Integrarea conceptului de utilizare înțeleaptă în procesul de dezvoltare durabilă;
4. Restaurare și reabilitare;
5. Speciile invazive;
6. Comunitățile locale, valorile culturale;
7. Implicarea sectorului privat;
8. Stimulente;
9. Comunicare, educare și conștientizare publică;
10. Desemnarea siturilor Ramsar;
11. Planul de management și monitorizare a siturilor Ramsar;
12. Managementul apelor transfrontaliere și a speciilor din zonele umede;
13. Colaborarea cu alte instituții;
14. Schimbul de informații și expertize;
15. Finanțarea conservării și a utilizării înțelepte;
16. Finanțarea Convenției;
17. Mecanismele instituționale ale Convenției;
18. Capacitatea instituțională a Părților Contractante;
19. Organizațiile Partenere Internaționale și altele;
20. Training;
21. Calitatea de membru al Convenției.

De la adoptare, convenția a fost modificată cu două ocazii: printr-un protocol (un nou tratat care s-a anexat la tratatul existent) în decembrie 1982, și printr-o serie de amendamente la tratatul original, cunoscute ca "Amendamentele Regina", în 1987.

Protocolul de la Paris și Amendamentele Regina

Protocolul de la Paris a fost adoptat la Conferința Extraordinară a Părților Contractante care s-a ținut la sediul central UNESCO din Paris în decembrie 1982. Protocolul, care a intrat în vigoare în 1986, a stabilit o procedură de modificare a Convenției (articolul 10 bis) și a adoptat versiunile oficiale ale tratatului în limbile arabă, franceză, engleză, germană, rusă și spaniolă. Aproape toate Părțile Contractante au acceptat Protocolul de la Paris și noile Părți care aderă la Convenție o semnează pe cea care include și Amendamentele Regina.

Amendamentele Regina reprezintă o serie de completări la articolele 6 și 7 care au fost acceptate la Conferința Extraordinară a Părților Contractante, care a avut loc la Regina, Canada, în 1987. Acestea nu au afectat principiile Convenției, ci sunt legate de operarea ei, în mare, amendamentele definesc puterea Conferinței Părților, stabilesc un Comitet al Convenției, precum și un Birou Permanent și bugetul Convenției. Aceste amendamente au intrat în vigoare la 1 mai 1994.

Planul strategic Ramsar și cei trei piloni ai convenției

A 6-a întâlnire a Conferinței Părților Contractante (COP6), ținută în Brisbane, Australia a adoptat inovativul Plan Strategic 1997-2002 care a devenit un model pentru procesul de planificare a altor convenții. După succesul celui plan, COP8, de la Valencia, Spania, 2002 a dus la adoptarea Planului Strategic 2003-2008. Scopul ei nu era numai de a continua ceea ce a început primul plan strategic, dar și aceea de a conștientiza că este în continuare nevoie de o abordare mai largă a conservării zonelor umede și a dezvoltării durabile, în special în legătură cu reducerea sărăciei, asigurarea apei și hranei, un management integrat al apei, schimbările climatice și impactul lor. În cel de al 2-lea plan strategic, Părțile Contractante au căutat să ofere angajamentul lor de protejare a zonelor umede și utilizare înțeleaptă prin acțiuni bazate pe cei "trei piloni". Aceștia sunt:

a) Cooperarea spre o utilizare înțeleaptă a zonelor umede cu ajutorul unor varietăți de acțiuni și procese care îmbunătățesc traiul uman (incluzând reducerea sărăciei și securitatea hranei și a apei) prin intermediul unor zone umede durabile, alocarea de apă, managementul bazinelor, precum și prin crearea de politici și planuri naționale; revăzând și armonizând cadrul de lucru al legilor și instrumentelor financiare care afectează zonele umede; integrând zonele umede în procesul de dezvoltare durabilă; asigurând participarea publicului la crearea planurilor de management și mentenanță a valorilor locale, promovând comunicarea, educarea și conștientizarea publică, crescând nivelul de implicare al sectorului privat și armonizând implementarea Convenției Ramsar cu alte înțelegeri de mediu multilaterale.

b) Alocând o atenție deosebită identificării, desemnării și managementului unor grupuri de zone umede pentru lista Zonelor Umede de Importanță Internațională (Lista Ramsar), ca o contribuție la stabilirea unei rețele ecologice globale și asigurând monitorizarea și managementul efectiv al acelor zone incluse în listă;

c) Cooperarea internațională în conservarea zonelor umede și utilizarea înțeleaptă, prin intermediul managementului apelor și zonelor umede transfrontaliere precum și a speciilor, colaborarea cu alte convenții și organizații internaționale, diseminarea de informații și expertize, precum și creșterea fluxului financiar și a tehnologiilor relevante pentru țările în curs de dezvoltare, precum și pentru cele în tranziție.

Planul Strategic 2009-2015

În conformitate cu avizul Părților la COP9, Comitetul Ramsar și subgrupul pentru Planul Strategic au fixat 5 "ținte" pentru Planul Strategic 2009-2015 care sunt axate pe cele 28 de "strategii" care reprezintă consensul general al priorităților pentru Părți. Cele 5 ținte fixate sunt:

1. Utilizarea înțeleaptă

Cooperarea pentru a ajunge la o utilizare înțeleaptă a tuturor zonelor umede prin asigurarea că toate Părțile Contractante dezvoltă, adoptă și utilizează instrumentele și măsurile necesare, cu participarea populației indigene și neindigene și utilizând cunoștințele tradiționale, iar în același timp să se asigure că utilizarea înțeleaptă și conservarea contribuie la eradicarea sărăciei, atenuarea schimbărilor climatice, precum și la prevenirea bolilor și a dezastrelor naturale.

2. Zone umede de importanță internațională

Dezvoltarea și menținerea unei rețele internaționale de zone umede care sunt importante pentru conservarea diversității biologice globale, inclusiv a păsărilor de apă, populațiilor de pești și pentru

menținerea unui stil de viață durabil, prin asigurarea că toate Părțile Contractante implementează corespunzător cadrul de lucru strategic și liniile de ghidaj pentru dezvoltarea ulterioară a Listei Zonelor Umede de Importanță Internațională, precum și printr-un management și o utilizare înțeleaptă a zonelor importante pe plan internațional, care nu au fost desemnate încă situri Ramsar.

3. Cooperarea internațională pentru sporirea conservării și a utilizării înțelepte a zonelor umede prin intermediul cooperării internaționale.

4. Capacitatea instituțională

Pentru progresul în vederea îndeplinirii misiunii Convenției prin asigurarea că are mecanismele necesare, resursele și capacitatea de a face acestea.

5. Membership

Progresul spre un membership universal al Convenției.

Utilizarea Planului Strategic

Planul Strategic 2009-2015 cheamă la acțiuni ce trebuie luate de către Secretariat și partenerii internaționali, dar în principal acesta se adresează Părților. Este înțeles faptul că situația fiecărei părți este diferită – din punct de vedere economic și al capacității personalului de a organiza activități pentru conservarea zonelor umede, de creștere a conștientizării.

Nu se poate spune despre Plan că este o măsură care se aplică tuturor la nivel global. Fiecare Parte își va stabili propriile priorități dintre Prioritățile Planului Strategic, va dezvolta propriul plan de implementare și va utiliza propriile resurse.

Zonele umede din România

România a aderat la Convenția Ramsar prin Legea numărul 5/1991, promulgată la data de 25 ianuarie 1991 și publicată în Monitorul Oficial numărul 18/1991. Până în prezent, în țara noastră au fost desemnate cinci situri Ramsar; primele două au fost Rezervația Biosferei Delta Dunării (în septembrie 1991) și Balta Mică a Brăilei (în 2001).

La 8 noiembrie 2006, Guvernul României a aprobat Hotărârea de Guvern privind încadrarea unor arii naturale protejate în categoria zonelor umede de importanță internațională - situri Ramsar. Alte trei noi situri Ramsar desemnate sunt: lunca Mureșului (în județele Arad și Timiș), complexul piscicol Dumbrăvița (din județul Brașov) și Lacul Techirghiol (în județul Constanța).

Desemnarea unei zone umede ca sit Ramsar este o recunoaștere a importanței acestor zone de mare valoare economică, naturală, științifică și a rolului lor multiplu în menținerea calității mediului prin controlul inundațiilor, aprovizionarea stratului subteran de apă, stabilizarea țărmurilor și protecția împotriva furtunilor, atenuarea schimbărilor climatice, purficarea apei, menținerea biodiversității.

Inițiativa Black Sea Wet

În perioada 15-17 februarie 2010 a avut loc la Tulcea reuniunea reprezentanților țărilor riverane Mării Negre pentru lansarea Inițiativei Regionale Ramsar legate de zonele umede costiere ale Mării Negre din cadrul Convenției RAMSAR. Tema propusă a fost "Gestionarea durabilă a zonelor umede costiere ale Mării Negre", urmând ca liderii țărilor prezente să realizeze un plan de acțiune pentru protejarea zonelor umede costiere.

Breviar ecologic

Respect pentru oameni și cărți

Evoluția mamiferelor este accelerată de încălzirea globală

Schimbările climatice accelerate din ultimii ani au un efect direct asupra procesului evolutiv al lumii vii de pe Terra¹. Conform unui studiu de specialitate, încălzirea globală accelerează în special viteza "evoluției moleculare" în cadrul corpului mamiferelor.

Cercetătorii din cadrul Auckland University of Technology (Noua Zeelandă) au descoperit că în cadrul perechilor de mamifere din aceeași specie, ADN-ul mamiferelor care trăiesc în zone calde se schimbă într-o rată mai mare decât al celor din zone reci și temperate.

Studiul publicat în prestigiosul Proceedings of the Royal Society explică motivul pentru care zona tropicelor prezintă cea mai mare biodiversitate din cadrul lumii vii.

ADN-ul se poate schimba imperceptibil de fiecare dată când o celulă se divide și produce o copie relativ identică. Astfel de schimbări care creează diferențe în cadrul unei populații de mamifere, dar care nu dau naștere unei noi specii, sunt cunoscute sub termenul de "microevoluții". Presupunerea referitoare la accelerarea procesului de microevoluție, cauzat de temperaturi ridicate nu este de loc nouă. Acum, cercetătorii au demonstrat pentru prima dată fenomenul în cadrul unui studiu care vizează mamiferele, animale care își pot regla de la sine temperatura corporală.

Conținutul de biocarburant din benzină

Furnizorii de carburanți au fost obligați să introducă pe piață, de la 1 ianuarie 2011, benzina și motorina cu un conținut de biocarburant de minimum 5 la sută în volum, potrivit reglementărilor europene. Conținutul de biocarburant va crește treptat, astfel încât să fie atinsă ținta de 7 la sută până în 2013, 9 la sută până în 2017 și 10 la sută până în 2018, obligație impusă tuturor țărilor membre UE, procentul fiind calculat pe baza conținutului energetic al tuturor tipurilor de benzină și motorină utilizată în transport. Utilizarea biocarburanților va determina o reducere de min 35 la sută a emisiilor de CO₂, față de emisiile produse de utilizarea carburanților convenționali.

Prin semnarea Protocolului de la Kyoto, România s-a angajat să reducă emisiile de gaze cu efect de seră, în perioada 2008-2012, cu 8 la sută față de nivelul acestor emisii din 1989; principalele efecte socio-economice sunt reducerea importurilor de carburanți, crearea de noi locuri de muncă, noi oportunități de venituri în zonele rurale, oportunități pentru o dezvoltare rurală durabilă.

Un sfert din populația lumii amenințată cu inundații dacă se vor topi ghețarii

Încălzirea regiunii arctice ar putea cauza numeroase inundații în zonele de coastă ale planetei, afectând peste un sfert din populația lumii, avertizează un raport publicat de reprezentanții World Wide Fund for Nature (WWF)². Raportul estimează consecințe dramatice asupra